

ÉN

Ezernyi cél rántja felkiáltó jeleit élém.
A földeken Jóságot sokféleképpen a torkok.
A felverekedett karokban a fáklyák
Tüzzre lobbantják bennem a tereket,
Szemeinkben meghökkenve nyargal az Idő.
És tul:
Éjszakákon (hol Sorsok összedübörögnek)
Hajnalokon (hol felfénylenek az Emberek)
Látom az én Életemet is piros köntösben
szeretődni a Mindenséggel.

LÁNYOK

Ti vagytok!
Kik csiklandó vonalakkal felmámorezzátok az utcákat.
S a szobákban vörös köddé mázoltjátok előttem a
falakat
S az éjszakák csonka vágyszobrára rásugározzátok
fénylő arcotok.

Ti vagytok!
a sohsem forgó föld,
melyből Végtelennek termelődnek Életbe.
Gyümölcs-vérző csókokotok megrázza az Idő kalaidosz-
kopját:
hogyan felszíneződjék egy új Világ.
Istenek vagytok!
Kik a Szerelem „Öröm-bánat-halál” három ivű szívár-
vány kapuján:
Bibliásodtok
Az örök-hívők lángfolyós tüztömbjei elé.

TAVASZ

Ékesebb arccal köszönget az utcákon
És súlyosabban lépked a földeken
Házakban is jobbra ágaskodik
Tavaszkedvében az Élet.
És mégis:
A forró szelek, sohse érzett ritmusra forralják a vért
És mégis
Hempergő drága jókedve az embereknek, félelmes
búban csöpögtet el minden erőt.
Pedig most
Ami ifju szent sziveinkben nótás-zendülésre feszültek
már a húrok
És ettől a Tavasztól várjuk az örök-tavaszkok leg-
áldottabb himnuszát.
És mégis
E furcsa tavaszban az Idő nem akarja
Csodás kezekkel megragadni a jövő pompás ajándék-
vonóját.

KETTEN

A lelkem . . . . a lelked.
Feltépett zsilippek.
Az Életbe áradt.
S jelenbe szögözött kivárt perceinket nyaldossák a tüzek
Vérpiros völgyekre
Fekete felhőnek szakad a Volt.
Szórja hamuesőjét
A kormos tereket mossa az Idő
Tükörré fénylünk.
Szétmállunk a Világban
S az Élet új cserére buzdítja a Halált.
Hiszem vagy te hiszed.
Mert tágranyilt szemeinken a szavak kihajoltak.

HERCZ GYÖRGY

A TELJES SZINPAD DRAMATURGIA HARMADIK RÉSZÉ

VII.

Amint az az eddig elmondottakból is nyilván
következik, *nem szabad a szinpadot mozgó és
mozdulatlan elemekre szétválasztani.* Az eleven
(teljes) szinpad mindig egy emberi történés. Élet.
Mozgás. A dráma önmagában adja a mozgást. A
drámához adódó tér (a szinpad mint keret) mozgási
problémáját a geometriai (vonal, sík) és festői (szin)
mozgásproblémákban oldottuk meg.

A dráma belső mozgását, a hozzá adódó vonal,
sík és színmozgás mellett, a beszédben a szó ér-
telmi s a hangformát adó dinamikája, és az emberi
mozgás tükrözik elénk.

A színész.

Az aktor, aki egyrészt megéli és tudatosítja
magába nemcsak a játszandó alak, hanem mellette
az egész drámaéletet, s másrészt ezt az életet, érzé-
seinek, akarásainak, az ebből következő cselekvé-
seinek legegyszerűbb tisztaságában és teljességében
elénk adja a saját életének teljességén keresztül s a
saját pillanatnyi életében.

Mielőtt azonban továbbmennénk, vissza kell
térnem a drámához, a dráma keletkezéséhez.

Egy másik helyen (az Aktivisták előadássorozatá-
ban „Szinpad és társadalom” címen) részletesen
beszéltem arról, hogy a dráma az életöröm akarásá-
nak (egy pluszt akaró hitnek) akcióba nyilvánítása,
illetve tiszta akcióban való kiélése a dialogus formá-